

Titel: Kapitel VII.

Citation: "Kapitel VII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e19785/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

sagers Behandling, ogsaa paa Forberedelses-
 Stadiet, maa være retslig Ligestillet-
 hed for Anklager og Forsvarer. Sær-
 lig gælder dette i Retsmøderne og lige over-
 for Dommeren. Den fra Indvigningsproces-
 sens Tankegang hentede Fordring om, at
 det ikke tilstedes Sigtede eller hans Forsvarer
 at „modvirke Sagens Oplysning“, vil faktisk
 komme til at gaa ud paa, at Sigtede skal
 hørnes og begrænses i sit Forsvar, og at
 han navnlig ikke i Tide skal kunne aflære
 Misligheder ved de Bevismidler, som An-
 klageren agter at fremføre. Fordringen om,
 at der indrømmes Anklagemagten visse rets-
 lige „Begunstigelser“ for at sætte den i
 Stand til at indhente det saakaldte „For-
 spring“, som den Sigtede menes faktisk at
 have, lader sig ikke forlige med Principet
 om Parternes retslige Ligestillethed. Saa-
 fremt den selvstændige Ting, at Anklage-
 magten, der paa sin Sigtede straffet, skal
 præstere Bevis for, at Betingelserne for Straf-
 ere til Stede, skal anses for et „Forpring“
 for Sigtede, saa opvæjer dette tilfulde ved, at
 Anklagemagten — ligeoverfor den i Reglen
 uvidende og ubemidlede Sigtede (der ofte
 endog vil være fængslet) — staar med hele
 Statens Politistyrke til sin Raadighed. En
 Tilbojeligbed hos Forsvarere til at søge
 at saa skyldige frifundne vil have sit Mod-
 stykke i Anklagerens og Politiets tjenste-
 lige Iver for at gennemføre den af dem rejste
 Anklage. At Partistandpunktet kan drive til
 Yderligheder, ophæver ikke den Rendsgerning,
 at en Sags Oplysning fremmes bedst ved
 „Arbejdets Deling“ ved en kontradiktorisk
 Behandling under Indtagelse af Partistand-
 punkter. Værnet mod Partistøjelsler findes,
 ogsaa paa Forberedelsesstadiet, hos den
 upartiske Dommer, som derfor i videst
 muligt Omfang bør holdes fri for de Fun-
 ctioner, som naturlig paaahvile henholdsvis
 Anklageren og Forsvareren.

Kapitel VII.

Værneting og Forening af
 Straffesager.

Nærværende Kapitel stemmer i Realit-
 teten i det væsentlige med det tidligere For-
 slag, ligesom ogsaa dets Dovedtræk ere over-
 ensstemmende med de nævnte Regler.
 Det tilsigter at give saadanne alminde-
 lige Regler, paa Grundlag af hvilke der kan
 tilvejebringes en fornuftig og tilstrækkelig
 fast Forretningsfordeling mellem de forstel-

lige sidsordnede Retter, idet Reglerne dog
 samtidig gøres saa højelige og aabne saa
 vidt Afgang til Afvigelser, at de praktiske
 Krav i det enkelte Tilfælde ikke paa noget
 Punkt skulle blive unødig hæmmede. De
 Momenter, der maa være bestemmende for
 en fornuftig Forretningsfordeling, ere dels
 Henlynet til, at Sagerne fordeles nogen-
 lunde jævnt mellem de forskellige Retter, dels
 Henlynet til, at huer Sag saa vidt muligt
 behandles der, hvor den bedst og billigst kan
 oplyses, hvortil ved Smaasager (Politisager)
 tillige særlig kommer Henlynet til, at der ikke
 forvolbes Sigtede et Besvær, der staar i
 Misforhold til hans Brødes Ringhed.

§ 50.

Ved „enseltstaaende Retshandlinger“ for-
 staaes saadanne, som ikke ere Led i en ved
 den paagældende Ret stedfindende Forunder-
 søgelse eller Domsforhandling. Herom kan
 der være Tale ikke blot under Efterfors-
 ningen, forinden Forunderfølgelse er ind-
 ledet ved Retten eller Tilfale rejst, men
 ogsaa efter dette Tidspunkt, saaledes f. Eks.
 hvor Efterforskningen forsaettes i Hen-
 hold til § 199, eller hvor Afstandsbestem-
 melserne eller nogen af de andre i § 102
 nævnte Omstændigheder bevirker, at et Vidne
 maa afhøres andetsteds end ved Sagens
 Værneting; je ogsaa § 206, 2det og 3dje
 Stykke, § 224, § 330, jfr. §§ 340 og
 350. — Paragraffen tilsigter kun at
 give en almindelig vejledende Regel for den,
 der begærer saadan enseltstaaende Retshand-
 ling foretaget, og, forsaavidt den Ret, til
 hvilken Begæring rettes, overhovedet er i
 Stand til at efterkomme den, og Begæringen
 ikke fremtræder helt uden Støtte i de faktiske
 Forhold, hvortil Paragraffen henviser, kan den
 ikke vægare sig, blot fordi den har en anden Me-
 ning om, hvor den paagældende Retshand-
 ling hensigtsmæssigst kunde foretages. —
 Under tiden bestemmes det af den Ret, der
 skal domme i Sagen, hvor saadanne enselt-
 staaende Retshandlinger skulle foretages, jfr.
 § 222, 2det Stk.

§ 51

indeholder en særlig Regel for Forunder-
 søgelsens Værneting, der ikke fandtes i det
 tidligere Forslag. Dette gav samme Regler
 for Forunderfølgelse som for Domsforhand-
 ling, saaledes at Værningsstedets Værneting
 blev det normale, idet der samtidig gjordes
 den nødvendige Undtagelse for paatrængende
 Tilfælde, dog saaledes, at Sagen snarest
 muligt skulde afgives til den kompetente Ret.
 Man har imidlertid ment, at man paa dette

Punkt gjorde bedre i at følge den norske Lovs Forbillede (jfr. sammes § 135, 2det Stk.) og stille Balget betydelig friere. Det kan paa dette Sagens Stadium efter Omstændighederne være vanskeligt at afgøre, hvor Forundersøgelsen skal foregaa, hvis den skal følge de samme Værnetingsregler som Domsforhandlingen, og man vil da enten være nødt til at udsætte Indledning af Forundersøgelse længere end i og for sig heldigt, eller man maa løbe den Risiko bag efter at skulle flytte den over til en anden Ret, hvad der altid forvolder Spild af Tid og Kraft. Efter nærværende Udsnit har i Virkeligheden Raatalemyndigheden frit Valg; dette ligger udtrykkeligt deri, at „antages“ maa referere sig til den, der begærer Forundersøgelse, o: Raatalemyndigheden. Derestfer vil altsaa en Underret lige saa lidt efter denne Paragraf som efter den foregaaende kunne vælge sig ved at efterkomme Raatalemyndighedens Begæring, forudsat at denne blot fremtræder som Resultat af et Skan over de i § 51 fremhævede Momenter og ikke som et vilkaarligt Waagbud uden nogenformelt Støtte i de faktiske Forhold, og forudsat selvfølgelig, at det ikke viser sig, at Henvisningen alene er bygget paa en urigtig Forudsætning (j. Ek. med Hensyn til hvor Forbrydelsen er begaaet, eller Paagrøbsstedet har fundet Sted). I sidste Fald vil vel iøvrigt, naar saadant opklares, Raatalemyndigheden af sig selv tage sin Begæring tilbage; men, vil den ikke, maa Retten kunne afvise (jfr. § 203). Om fornødent, nemlig naar vedkommende anden Ret heller ikke vil modtage Sagen til Forundersøgelse, maa Evtørgsmaalet bringes for den overordnede Ret. — Ifølge § 222, 2det Stk., kan den Landsret, der skal domme i Sagen, anordne Forundersøgelse ved en bestemt Ret. — Det skal for Tydelighedss Skyld fremhæves, „at der eller opholder sig“ her ligesom i § 50 staar sideordnet (jfr. derimod § 54: „bor, eller, hvis han ikke har Bopæl, opholder sig“).

§§ 52—57.

Med Hensyn til Domsforhandlingen gælder, at for alle i Kongeriget begaaede Forbrydelser er, forsaavidt Værningsstedet blot kendes, dets Værneting obligatorisk*) med følgende Undtagelser:

- a) Ved Politiovertrædelser hæves frit Valg mellem Værningsstedets, Hjemstedets og Paagrøbsstedets Værneting (§§ 54 og 55).

*) Udtrykket „i Reglen“ i § 52 betyder nemlig efter Sammenhængen: hvor ingen særlig Undtagelse er gjort i det følgende.

- b) Ved Forening med en anden Sag kan en Sag komme ind for et andet Værneting end det, der er foreskrevet, naar den tages for sig (§ 56).
- c) Afviselse fra Værnetingsreglerne kan af særlige Grunde beslattes af Landsretten eller Højesteret (§ 58).

Forbrydelser, begaaede uden for Kongeriget, eller med Hensyn til hvilke det er usikkert, hvor de overhovedet ere begaaede, kunne bringes frem til Domsforhandling saavel ved Hjemstedets som ved Paagrøbsstedets Værneting. Af særegne Grunde kunne de i Kraft af en Landsrets eller Højesterets Beslutning ogsaa indbringes andet Steds, ligesom de ved Forening med en anden Sag kunne følge denne. Er Forbrydelsen særlig begaaet paa dansk Skib eller af Personer, som høre til saadant, kan Skibets Anførsted eller § 53 vælges Side om Side med Hjemstedet og Paagrøbsstedet.

Enhver Ret maa have saa vel Besøjelse som Pligt til, naar Raatalemyndigheden bringer en Sag frem for den, skont den efter de her angivne Regler ikke kan være rette Værneting, og Sigtede enten ikke er til Stede eller protesterer, da at afvise den. Derimod kan Retten ikke have nogen Besøjelse til, hvor der er aabnet Raatalemyndigheden et vist Valg, at afvise, blot fordi Valgretten efter Rettens Skan hellere burde være henrykket paa anden Raade.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes: Reglerne i § 52, 2det og 3die Pkt., tilsigte at afløre mytlig Tvivl og Diskussion om, hvad der er det rette Værneting ved Forbrydelser, der, skont de i et givet Tilfælde maatte rumme Handlinger, foretagne i flere Retskrebs, strafrettelig let udgøre en Tænde, saavel som i Tilfælde, hvor der er faktisk Tvivl om, i hvilken af flere bestemte Retskrebs Værningen i Virkeligheden er begaaet. — Paa Værneting i § 53 er der givet Anvisning under Hensyn til, at man ofte lettest vil kunne faa Vidner paa det Sted, hvor Skibet gør et Ophold af nogen Varighed. Paa den anden Side har man ikke gjort Reglen obligatorisk, da det let kan hænde, at Skibet befinder sig andet Steds, naar man naaer til Domsforhandlingen, og Vidnerne paaah skulle bruges.

Med Hensyn til § 54 bemærkes, at Reglen i Slutningen af 1ste Stk. om, at Sagen eventuelt kan forfølges i den Kreds her i Riget, hvor Sigtede sidst havde Bopæl eller opholdt sig, har særligt Hensyn til den i Kapitel XVIII ommeldte Beslaglæggelse, hvor Sigtede har unddraget sig Sagens videre Forfølgning ved Flugt. Reglen i

sidste Stykke tilrænges og er delvis allerede hjemlet i den gældende Ret.

§§ 58 og 59.

Forholdet mellem disse to Paragraffer er, som det vil ses, dette, at, medens § 58 giver Landsret og Højesteret Afgang til ligefrem at hjemle Afviselser fra de i §§ 52—57 indeholdte Værnetingsregler — dog at saadan Afviselse kun kan beslutes, saalænge Domsforhandlingen endnu ikke er begyndt — handles der i § 59 om Fjytning af en Sag fra en Ret, der efter Reglerne i §§ 52—57 jfr. § 58 er lovligt Værneting, til en anden Ret, der ligeledes er det, en Fjytning som paa den anden Side kan foretages paa et hvilket som helst Stadium af Sagen: under Forundersøgelsen, under Domsforhandlingens Forberedelse saavel som efter Domsforhandlingens Begyndelse (altsaa under eller i Forbindelse med dennes Udsettelse).

hvad isvrigt særligt § 58 angaar, da vil den deri indeholdte Regel blandt andet kunne finde Anvendelse, hvor i Ravningsjager en særlig Ophidselse, Frygt for Antimideren af Kurpen eller lignende gør sig gældende paa Gærningsstedet. Den i Paragraffen ommeldte Begæring kan fremsættes saavel af Sigtede som af Paatalemyndigheden.

Med Hensyn til § 59 skal særlig bemærkes, at, medens det kan være naturligt og praktisk i mange Tilfælde at give Paatalemyndigheden en vis Valgfrihed fra først af, bør den ikke, naar Sagen først er bragt ind for en Ret til Forundersøgelse eller Domsforhandling, uden denne Retts Samtykke kunne slutte den igen. Saavel Hensynet til Retten som i endnu højere Grad Hensynet til Sigtede forbyder dette. Paa den anden Side kan Underjøgelsen bringe saadanne Momenter frem, at Fjytning er det eneste rimelige, og det bør derfor være Afgang for Retten til paa Begæring af en af Parterne at tilstede saadan Fjytning. Hvis Retten afslaar en fremsat Begæring om Sagens Fjytning, kan dens Afgørelse påseeres. — En Fjytning kan isvrigt ogsaa blive nødvendig, naar flere Sager skulle forenes (jfr. særlig § 63).

§ 60.

At Værnetingspørgsmaalet overhovedet kan prøves af Retten, naar Sigtede ikke er til Stede eller gør Indsigelse, er overensstemmende med det Hovedprincip i den hele reformerede Proces, at der ikke tillægges Formregler nogen selvstændig Betydning. Kun hvor

der er Grund til at tro, at en saadan Regels Tilfidsættelse kan have haft eller vil faa reel Betydning for Sagens Behandling, vil dens Tilfidsættelse medføre Afvisning (eller Afgang til fornøden Retstelse). Da nu enhver Ret maa antages at have Evne til at behandle de Sager, der høre under dens almindelige Competence, er der, naar Sigtede møder uden at rejse nogen Indsigelse mod Valget af Værneting, ingen Grund for Retten til at spilde Tiden med Underjøgelse, der maaske foreløbig vilde give et meget tovløst Resultat og efter at Rimelighed ingen praktisk Betydning vilde faa. Det er derhos nødvendigt at hindre, at Retten til at gøre Indsigelse gældende skal kunne misbruges til at gøre en næsten afsluttet Forhandling frugtesløs. Hertil sigter Reglen i Paragraffens 2det Punktum, der vil være at sammenholde med Reglen i § 241, 3die Stykke.

Med Hensyn til den i Paragraffens 3die Stykke givne Regel bemærkes, at der, hvor flere Retter efter hinanden have erklæret sig inkompetente, medens en af dem maa være kompetent, selvfølgelig bør være et Middel til at faa Sagen bragt frem for den kompetente Ret, og det selv om Fristerne for Anke eller Rætt med Hensyn til den eller de første Afgørelser maatte være udløbne. Saadant Middel anvises her.

§§ 61—64.

Forening til een Sag af flere Sagsmaal mod den samme Person for forskellige Forbrydelser eller mod flere Personer som delagtige i en og samme Forbrydelse, vil i de fleste Tilfælde være hensigtsmæssig, og det selv om man derved kommer udenfor de ellers gældende Værnetingsregler, for det første Tilfældes Vedkommende særlig af Hensyn til Reglerne om Strafens Beregning ved Sammenstød af Forbrydelser, i begge Tilfælde af Hensyn til Sagens Ophjstning.

Imidlertid kan saadan Forening ogsaa efter Omstændighederne være uhenigtsmæssig. Den kan medføre Forhaling, bidrage til at forlænge Væretægtstængsel, gøre Sagens Behandling mere kompliceret o. s. v. Hertil kommer, forsaavidt Domsbehandlingen angaar, at den mundtlige Procedure har vanskeligere ved at magte indviklede og mangesidige Forhandlinger end den skriftlige. Skal den mundtlige Procedure udfylde sin Opgave, maa Bestrøbelser derfor til en vis Grad rettes paa at gøre det Kønne, der til enhver Tid foreligger til Vedsummelie, saa enkelt og koncentreret som muligt. Under disse Omstændigheder kunne Reglerne om Forening

af sammenhængende Søgmaal ikke gøres ubetingede, men der maa indbringes Retten en betydelig Frihed til at samle og adskille (jfr. §§ 62 og 63), ligesom der heller ikke kan stilles noget ubetinget Krav til Baatalemyndigheden om fra først af under Forundersøgelsen eller Domsforhandlingerne at samle flere samtidige forfulgte Forbrud eller af samme Person eller Forsøgning mod flere i samme Forbrudsdelte Delagtige under en og samme Sag (jfr. § 61, der er langt mindre absolut end det tidligere Forslags § 70). Det kan iøvrigt — som fremhævet i Motiverne til det tidligere Forslag — herved bemærkes, at den materielle Strafferets Regler om Straffens Beregning i Sammenskudsstilsælde vel lettest kan fuldbyrdes ved Raadsmølle under et, men dog ikke frembyde nogen Hindring for en Søndring i flere Sager. Dette viser Straffelovens § 64, og det er denne Regel, hvis Analogi bliver at følge, naar Adskillelsen af flige Søgmaal finder Sted, uden at dette har den Grund, som Paragraphen nærmest hør for. Kun maa det, for at Straffelovens Tanke kan blive fuldt fuldbyrdet, ved Adskillelsen kan vidt muligt iagttages, at den Handling, der antages at ville medføre den strengeste Strafart, behandles først, en Anvisning, der imidlertid ikke altid vil kunne følges, og som ikke egner sig til at optages i Loven, da ingen procesuelle Følger kunne knyttes til dens Afsejning.

Med Hensyn til § 62 skal særlig fremhæves, at den deri indholdte Regel, som det bl. a. fremgaar af Henvisningen til § 61, ogsaa finder Anvendelse paa Forundersøgelsen. Det vil da ogsaa efter Omstændighederne kunne være hensigtsmæssigt at slutte Forundersøgelsen for een Forbrudelses Vedkommende, medens den fortsættes med Hensyn til en anden, hvilket vil kunne medføre, at ingen særlig Behandling for den dømmende Ret kan finde Sted.

Den i § 63 indeholdte Regel kan faa praktisk Betydning, i. Et. naar der er Tale om en Række ganske ensartede strafbare Handlinger (Toldovertrædelser f. Eks.), begaaede af flere Personer, der dog ikke kunne siges at være Deltagere i en og samme Forbrudelse.

Spøad angaar Forretningsfordelingen i Straffetager mellem de flere Overanklagere og Politimestre, da

ere Reglerne derfor tildels ligesom givne med Reglerne om Børnetinget. — Berettiget og forpligtet til at paatale er den Embedsmand, til hvis Embedskreds Sagens Børneting hører. Enkeltstående Retshandlinger maa dog regelmæssigt foranlediges af den, der iøvrigt har Sagen i sin Haand, selv om de skulle foregaa ved en Ret, der ligger udenfor denne Embedsmands Kreds, i saa Fald nemlig ved Rekvifition til vedkommende Overanklager eller Politimester eller vedkommende Ret. Begynder Efterforskningen paa en Tid, da der endnu mangler Forudsætninger til at bestemme Børnetinget, er enhver Overanklager eller Politimester, der først faar Anledning dertil, berettiget og forpligtet til at tage Sagen i sin Haand og foranledige Foretagelsen af de enkelte Retshandlinger, der maatte blive Spøgsmaal om, indtil Børnetinget kan bestemmes. Uopfættelige Strid er ligeledes altid enhver Overanklager eller Politimester, som dertil faar Anledning, berettiget og forpligtet til at foretage uden Hensyn til Besøjelsen til at paatale Sagen i dens Helhed. Er der Balg imellem flere Børneting i en offentlig Sag og saaledes flere Overanklagere eller Politimestere ere lige kompetente, kan i Mangel af anden Bestemmelse enhver af disse tage Sagen i sin Haand.

Alle de herhen hørende Regler er der imidlertid næppe Grund til at optage i Loven, de høre hjemme i en Instruks. Domsstolene have alene at afgøre (og det tilmed kun i det Omfang, der ovenfor er angivet), om Sagen indbringes eller vedkommende Retshandling begæres for rette Børneting, samt om vedkommende Embedsmand ifølge den ham tilkommande almindelige Myndighed overhovedet er berettiget til at optrede ved vedkommende Ret som Anklager. Om han iøvrigt handler i Overensstemmelse eller i Strid med de Instruks, der ere givne for den indbyrdes Forretningsfordeling af de enkelte Sager mellem Baatalemyndighedens forskellige Organer eller med Hensyn til Udøvelsen af den Balgret, der i visse Tilfælde er tillagt Baatalemyndigheden, er Retten uvedkommende. Dette erkendtes ogsaa udtrykkelig af det tidligere Forslag. Derimod havde dette optaget en Del Regler for det Tilfælde, at administrative Embedshandlinger tiltrængtes ubøvede i fremmed Retsheds. Da man imidlertid maa onse ogsaa dette for at være et Emne, der naturligt hører hjemme i en Instruks, ere disse Bestemmelser udeladte i nærværende Udkast, og i § 65 er derfor kun optaget de i det tidligere Forslags § 77 indeholdte Regler om Retshandlinger i fremmed Retsheds.

Kapitel VIII.

Retsmøder og Retsbøger.

Nærværende Kapitel er saa godt som fuldstændig overensstemmende med det tidligere Forslags Kapitel VIII.

At de saa Afvigelser er der kun Anledning til at frembringe følgende:

§ 66 i Slutningen er indsat en Bestemmelse om Afgang for Bærgen for en Sigtet under 18 Aar til at begære Dørene lukkede ved Retsmøder udenfor Domsforhandlingen.

§ 68 er det foreskrevet, at normalt en Stævningsmand skal behandles som Retsvidne, naar et saadant skal være tilstede; iøvrigt ere Reglerne om, hvem der kan bruges som Retsvidner, i væsentlig Grad simplificerede.

§ 70 er ny. Den er optaget efter R. L. § 116 og dens Optagelse utvivlsomt praktisk.

§ 73, 2det Stykke, sidste Punktum, er revideret saaledes: „Af Udvaagn, der afgives under Afhørelse for Landsret, optages det Væsentligste i en særskilt Bog“, medens den tilsvarende Regel i det tidligere Forslags § 85 lød: „optager Retsriveren under Formandens Vejledning“.

I samme Paragraf er 4de Stykkes 2det Punktum nyoptaget i Sammenhæng med Reglerne i Udvalgets §§ 284, 2det Stykke, og 320 Nr. 3.

§ 74, 2det Punktum, er givet Rettens Formand en almindelig Bemyndigelse til at lade Protokollforsler angaaende afhørte Personers Udvaagn oplæse til Vedtagelse, ogsaa hvor dette ikke er foreskrevet som nødvendigt.

§ 78 er Afdgangen for andre end Parterne til at sige Udskrift af Retsbøgerne begrænset til først at gælde efter Sagens Slutning.

Iøvrigt skal med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer følgende bemærkes:

§ 66.

Naar det i denne Paragrafs 1ste Punktum hedder, at „Retsmøderne ere offentlige, hvor ikke det Modsatte særlig er foreskrevet“, sigtes der ved denne sidste Tilføjeelse til Reglerne i Udvalgets

§ 93, 2det Stykke (Votering),

§ 96 (mundtlig Forhandling om særegne Afgørelser fra de almindelige Regler),

§ 196 (Retsmøder under Efterforskning),

§ 230, 2det Stykke, jfr. §§ 303, 3dje Stykke, 329, 2det Stykke, 340 og 341 (Rets-

møder under Domsforhandlingens Forberedelse),

§§ 328 og 339 (Summarisk Afvisning fra Appelretten),

§ 369 (Retsmøder til Forhandling om Tilstedeligheden af subsidært privat Tiltale) og

§ 385, 2det Stykke, 3dje Punktum (Retsmøder til Afgørelse af visse Spørgsmaal om Dømmes Forstaaelse).

Om Paragraffens Indhold iøvrigt gælder det samme som om det tidligere Forslags tilsvarende Regler (§ 79): Det er ikke almindeligt, at Offentligheden udskræffes saa vidt, at den ogsaa omfatter Forundersøgelsen. Dette er vel Tilfældet i den engleste Straffeprocess, men hverken i den franske, østrigske eller tyske. Den R. L. har i sin § 113, 2det Stykke, en til nærværende § 66 svarende Regel. Her man først det afgørende Brud med den tidligere infojstorielle Forundersøgelse, der ligger i at anerkende Parternes Ret til Medvirkning under Forundersøgelsen (jfr. særlig § 205, 2det Stykke) med deraf følgende Konsekvenser, kan der, set fra Retsaaendhævelsens Standpunkt, ingen større Betænkelighed være ved at gøre det yderligere Skridt som almindelig Regel at indrømme Offentlighed, naar der blot forbeholdes Retten den fornødne Myndighed til at lukke Dørene, hvor Offentlighed af særlige Grunde maa antages at være til Hindrer for Sagens Oplysning. Offentligheden indeholder jo nemlig ikke blot en vis Garanti for Sigtede mod Misbrug af Undersøgelsens Midler, men tillige en Garanti for Dommeren mod ugrundet Mistanke, ligesom den efter Omstændighederne netop kan være fremmende for Sandhedens Udfindelse. Det er altid farligere for en Sigtet eller et Vidne at lyve, hvor de maa risikere, at der blandt de Tilstedeværende er Folk, der straks kunne fremkomme med berigtigende Erklæringer, end hvor de befinde sig alene med Personer, om hvilke de vide, at de ikke have Midlerne til at kontrollere dem paa rene Haand. — Enærere kunde der rejstes Betænkeligheder mod Forundersøgelsens Offentlighed fra Hensynet til Sigtede, for hvem den ofte vil kunne være pinlig. Dette har vel været fremdraget under Sagens Forhandling, men man har dog ment paa dette Punkt at burde blive staaende ved det tidligere Forslags Regel, alene med den Tilføjeelse for Sigtede under 18 Aar, der ovenfor er foreskrevet.

§ 67.

Den heri ommeldteændelse kan gøres til Genstand for Klare indenfor de ved § 346 fastsatte Grænser.